

[Maisted.]

Grønland, og også her kan man selvfølgelig sige, det er overfladiske betragtninger, vi kommer med, når vi siger, at det er et lidt mærkeligt forhold, at man giver et tilskud på omkring 40.000 kr. pr. grønlænder, når man ved, at de har en lønindkomst på ca. 10.000 kr. De har en indkomst til at leve for på omkring 10.000 kr. pr. indfødt grønlænder, og det bruger vi 40.000 kr. for at de kan opnå.

Til belysning af regeringens lønpolitik har vi et glimrende ændringsforslag under Statsbroen Store Bælt. Der er selvfølgelig ikke de økonomiske opgaver, som denne regering ikke kan løfte, men vi har her et bemærkelsesværdigt eksempel på, hvordan en socialdemokratisk regering føler der må gøres en ekstra indsats for at løse en sådan opgave tilfredsstillende. Der er måske nogle, der går rundt og tror, at regeringen føler sig bundet til at begrænse lønningerne inden for det offentlige, men her er der et eksempel på, at det offentlige lønninger skam er alt for lave. Hvis man skal have de allerbedste folk til at løse denne opgave – har vi fået at vide af ministeren for offentlige arbejder – så slår lønrammerne slet ikke til, så må man indføre nogle særlige tillæg, og man må give overarbejdstillæg, merarbejdstillæg og tillæg til udenlandsrejser. For det første kommer deres lønninger op på det dobbelte, og så får de rig mulighed for at komme ud i den vide verden og se, hvordan man ellers løser den slags opgaver. Hvordan det hænger sammen med regeringens planer om en lønramme på 6 pct., det er jo svært at tolke, men det står i hvert tilfælde under pris- og lønreserven, at man forventer en nedsat stigningstakt.

Under landbrugsministeriet har man en række tilskudsordninger, der stort set betyder, at erhvervslivets udgifter stiger pr. produceret enhed. Der er også en morsom ting under udenrigsministeriet, som bekræfter linjen i regeringens evne til at spare. Her udtrykker man sig på den måde, at en nedsættelse af bevillingen er udtryk for en besparelse ved en reduktion i den forudsete stigningstakt. Sådan kunne man blive ved.

Under fiskeriministeriet er det arbejdet med internationale forhandlinger om kvoter, der giver mere beskæftigelse – ganske vist til akademikere og til kontorfunktionærer, men det kan jo nok være en trøst for de fiskere, der bliver arbejdsløse.

I indenrigsministeriet har man ved at gennemføre en rationalisering sat udgifterne i vejret, og vedrørende civilforsvaret finder vi også en karakteristisk ting: man nedsætter lønningerne med ca. 1½ mill. kr. som følge af uforudsete afskedigelser og ekstraordinær tjenestefrihed uden løn, imod at man bruger pengene til øgede forplejningsudgifter og øgede materielindkøb. Forbruget er des større, jo færre man er. Jeg har næsten lyst til at sige: »Op med humøret« her, for vi har altså brug for det, hvis man skal fortsætte på den måde gennem 360 ændringsforslag.

På boligministeriets område drejer ændringsforslagene sig jo om øgede tilskud på omkring ½ mia. kr., og dér drejer det sig om at være på tærne, så man kan sikre sig en god bid af disse skatteydermidler, der nu kastes ud. Det er næppe de dårligst stillede i samfundet, der har råd til at investere penge i det her foretagende for at få en kapitalgevinst. Men én ting er sikker: at erhvervslivets udgifter stiger, og igen får vi en forøget pris pr. produceret enhed.

Børnetilskuddene nedsættes under socialministeriet. 25 mill. kr. er sparet, fordi kommunerne ikke har forstået den lovgivning, der er udgået herfra. Endelig har regeringen øget bruttonationalproduktet ved at nedsætte børnetilskuddene, hvorfor kommunerne har fået for meget udbetalt.

Dagpenge under sygdom. Under en socialdemokratisk regering stiger sygeligheden, og udgifterne stiger med omkring 45 mill. kr. De mindre virksomheder, der har forsikret sig, kan forvente at få en ekstraskat, hvis ministeren ikke vil modregne i de midler, der tidligere er opkrævet for meget.

Vedrørende børns og unges anbringelse må jeg dog sige, at her er en positiv ting. Man er begyndt at få dem anbragt i familiepleje i stedet for at anbringe dem i døgninstitution. Det er en god fremskridtstanke, og så bliver der jo nogle besparelser på institutionspladserne.

Under handelsministeriet fortsætter selvfølgelig tilskudsordningen, og dér er det igen de økonomisk stærke, der kan udnytte tilbuddene. Der bliver konkurrenceforvridning, og de offentlige institutioner fortsætter med at påføre de private firmaer en ublu konkurrence og bestemmer, hvem der får lov til at blive tilbage på det danske marked.

Under § 23 har finansministeren ansat den